

BACTERIEVUUR

EEN GEDEELDE VERANTWOORDELIJKHEID

In parken en tuinen is bacterievuur vaak een ongekende boosdoener. Chemisch bestrijding van deze bacterie is niet mogelijk. Veel sierstruiken (waardplanten) zijn gevoelig. Houd dus rekening bij de aanplant en het onderhoud met gevoeligheid van de planten. Ook de verspreiding van bacterievuur via snoeimateriaal en transport van gesnoeide delen is een belangrijk aandachtspunt.

Vervelende plantenziekte

Bacterievuur is een vervelende plantenziekte die vooral fruitkwekers (appel en peer), maar ook boomtelers kopzorgen baart. Dat betekent echter niet dat je als tuinaannemer géén betrokken partij bent. Infectie komt niet enkel in boomgaarden voor. Naast appel- en perenbomen zijn ook heel wat sierstruiken gevoelig voor de aantasting. Als planten in parken en tuinen 'geïnfecteerd' zijn, vormen ze op die manier een mogelijke bron van nieuwe infectie. Het is dus goed dat je als tuinaannemer één en ander nauw in de gaten houdt. Zeker als de domeinen, natuurgebieden, parken of tuinen dicht bij professionele kwekers of telers liggen.

Wat?

Bacterievuur is een bacteriële plantenziekte (*Erwinia amylovora*). De naam "bacterievuur" wijst al op het karakteristieke van de ziekte. De symptomen zijn duidelijk herkenbaar. De ziekte slaat voornamelijk toe tussen mei en augustus. Het meest typerende ziektebeeld is de bruin-, zwartverkleuring van de bloesems, vruchten, bladeren en jonge twijgen (als door 'vuur verschroeid'). De ziekte valt niet te 'genezen' want chemische bescherming is niet mogelijk. Bij de vaststelling van de ziekte ben je wettelijk verplicht om onmiddellijk in te grijpen.

Opruimen van ziektehaarden

Ziektehaarden moeten opgeruimd worden door de zieke plantendelen weg te snoeien, tot minstens 50 cm onder de zichtbare aantasting. Doe dit op alle mogelijk manieren zeer omzichtig, zodat je de ziekte tijdens de werkzaamheden niet verder verspreidt. Vermijd alle contact tussen jezelf en je gereedschap met de 'ziektebeelden'. Vooral in de slijmachtige afscheidingen is de bacterie in grote concentraties aanwezig. Vermijd dat je

met je snoeimes gezond weefsel infecteert. Tussen twee 'knippen' met het mes door, moet je altijd je mes ontsmetten (bijvoorbeeld in overdunde Dettol). Bij te grote infectie rooi je best de boom of struik helemaal.

Groeien er bacterievuurgevoelige planten in jouw tuinen?

Niet alleen fruit- en boomkwekers hebben er last van maar ook veel sierstruiken zijn gevoelig voor de ziekte. De bekendste planten uit de Rozenfamilie zijn Meidoorn (*Crataegus*), Peer (*Pyrus*), Appel (*Malus*), Dwergmispel (*Cotoneaster*), Vuurdoorn (*Pyracantha*), Kweepeer (*Cydonia*), Meelbes/lijsterbes (*Sorbus*) en Krentenboompje (*Amelanchier*). Maar dit wil niet zeggen dat deze planten sowieso geïnfecteerd zijn. Je moet ze alleen wat extra in de gaten houden. Om bloei te vermijden, hoort iedereen zijn meidoornhagen te scheren tijdens de winter (waardoor je veel bloemknoppen mee wegscheert). De bloesems zijn immers één van de toegangspoorten voor de bacterie tot de plant.

Wat met het weggesnoeide of gerooide hout?

Vermijd alle contact tussen weggesnoeid hout en de resterende gezonde planten(delen). Hoe sneller je het geïnfecteerd hout in een afgesloten verpakking krijgt, hoe beter. Geïnfecteerd hout moet vernietigd worden en mag geenszins een tweede leven in de tuin krijgen. Composteren of versnipperen is dus uit den boze. Verbranden is verreweg de beste optie. Ter plekke verbranden is echter wettelijk niet zo evident. Volgens de Vlaamse wetgeving kan het, als je op meer dan honderd meter afstand van huizen, bossen, boomgaarden, hagen, graan, stro, ... blijft. Maar dikwijls bestaan er gemeentelijke regelingen die nog strenger zijn. Alternatief is om het snoeihout in een afgesloten verpakking naar de verbrandingsoven te brengen. Daar moet het met verpakking en al daadwerkelijk verbrand worden, en niet gecomposteerd. ●

Meer informatie via www.bacterievuur.be

< Jan Vancayzele